

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗಾಗಿ ಪಂಚಶೀಲ

ಸ್ವಾಮಿ ಜಗದಾತ್ಮಾನಂದ

೪. ನೀತಿ

ನೀತಿಯನ್ನುವುದು ಈ ಗುಣಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ: {ಅ} ಸತ್ಯ, ಅಹಿಂಸೆ, ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯಗಳೇ ಮೊದಲಾದ ವ್ಯಕ್ತಿಗತ ಸಾಮಾನ್ಯ ನೈತಿಕ ಸೂತ್ರಗಳು. {ಆ} ಗುರುಹಿರಿಯರಿಗೆ ಗೌರವ, ಪರಿಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ಗೌರವ, ಯಾರನ್ನೂ ಶೋಷಿಸದ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಮೊದಲಾದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸೂತ್ರಗಳು. {ಇ} ದೇಶಭಕ್ತಿ, ಧರ್ಮಸಮನ್ವಯ ದೃಷ್ಟಿ, ಅಂತರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅರಿವು, ಇವೇ ಮೊದಲಾದ ಸಾಮೂಹಿಕ ನೈತಿಕ ಸೂತ್ರಗಳು.

ಸತ್ಯಪ್ರಿಯತೆ, ನ್ಯಾಯಪರಾಯಣತೆ, ಪರೋಪಕಾರ ಬುದ್ಧಿ, ಆತ್ಮಸಂಯಮ ಮೊದಲಾದ ಗುಣಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲ ಧರ್ಮ ಬೋಧಕರೂ ಕೊಂಡಾಡುತ್ತಾರೆ. ಸ್ವೇಚ್ಛಾಚಾರದ ಬದುಕನ್ನು ಯಾರೂ ಒಪ್ಪಲಾರರು. 'ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಅಭ್ಯುದಯ' ಮತ್ತು 'ಸಮಾಜಕಲ್ಯಾಣ' ಎಂಬ ಎರಡು ಫಲಗಳನ್ನು ನೀಡುವ, ಅನುಷ್ಠಾನಯೋಗ್ಯವಾದ ಹತ್ತು ನಿಯಮಗಳನ್ನು 'ಯಮ' ಮತ್ತು 'ನಿಯಮ'ಗಳೆಂದು ಯೋಗವು ವಿವರಿಸುತ್ತದೆ. ದುರಾಸೆ, ಸ್ತೇಯ (ಕಳ್ಳತನ), ಲಂಪಟತನ, ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುವುದು ಮತ್ತು ಹಿಂಸೆ - ಈ ಐದರಿಂದ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಹಿಂತೆಗೆಯುವುದು ಯಮ ಎಂಬ ಮೊದಲನೆಯ ಹಂತ. ಶೌಚ (ಅಂತರಂಗ-ಬಹಿರಂಗದ ಸ್ವಚ್ಛತೆ), ಸಂತೋಷ (ತೃಪ್ತಿ), ತಪಸ್ಸು (ಆತ್ಮಸಂಯಮ), ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯ (ಅಧ್ಯಯನಶೀಲತೆ), ಈಶ್ವರಪ್ರಣಿಧಾನ (ಭಗವಚ್ಛಿಂತನೆ) ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸನ್ನು ತೊಡಗಿಸುವುದು ನಿಯಮ ಎಂಬ ಎರಡನೆಯ ಹಂತ. ಧಾರ್ಮಿಕ ಆಸಕ್ತಿ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ಕೇವಲ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಚುರುಕಾಗಿಸುವ ಮತ್ತು ಚಿಂತನೆಯ ಸ್ಪಷ್ಟತೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಯೋಗಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವವರೂ, ಅದರಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಲು ನೈತಿಕವಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಬಹಳ ಅವಶ್ಯಕ. ದೇಹವನ್ನು ಸ್ಥಿರವಾಗಿಸುವ ಆಸನ, ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸ್ಥಿರವಾಗಿಸುವ ಪ್ರಾಣಾಯಾಮ ಅನಂತರದ ಹಂತಗಳು. ಇದರ ಮುಂದಿನ ಹಂತ, ಮಹಾತ್ಮ ಗಾಂಧಿಯವರು ಹೇಳುವಂತೆ, 'ನಿಮ್ಮ ಹುಡುಕುದೇವವನ್ನು ಅಂತರಂಗದಡೆಗೆ ತಿರುಗಿಸುವುದು.' ಇದೇ ಪ್ರತ್ಯಾಹಾರ. ತನ್ನ ಗ್ರಹಿಕೆಯ ಬಾಗಿಲುಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿದ ಮೇಲೆ, ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನೊಂದಿಗೆ ಏಕಾಂಗಿಯಾಗಿ ಉಳಿಯುವ ಯೋಗಿಗೆ ಅರಿವಿಲ್ಲದ, ಅರ್ಥಹೀನ ಯೋಚನೆಗಳ ಸರಣಿಯೊಳಗೆ ಮನಸ್ಸು ಜಾರುವುದು ತಪ್ಪಿ, ಗಾಢವಾದ ಏಕಾಗ್ರತೆಯು ಲಭ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಿದ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿಯೇ ಮನಸ್ಸು ಲಯವಾಗಿ, ತಾನೇ ಆ ವಸ್ತುವೆಂಬ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಧ್ಯಾನ. ಜ್ಞಾತೃವು ಜ್ಞೇಯದಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಲೀನವಾಗುವ ಧ್ಯಾನದ ಪರಾಕಾಷ್ಠೆಯೇ ಸಮಾಧಿ. ಧಾರಣ, ಧ್ಯಾನ, ಸಮಾಧಿಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟು ಸೇರಿಸಿ ಸಂಯಮ ಎನ್ನುವರು.

ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ 'ವೈಯಕ್ತಿಕ ಸಾಮಾನ್ಯ ಸೂತ್ರಗಳನ್ನು' ಅನುಸರಿಸಿ ಮುಂದುವರಿಯುವುದನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಜೀವನದಲ್ಲಿಯೇ ಆರಂಭಿಸಬೇಕು. 'ಧರ್ಮನಿರಪೇಕ್ಷ'ವಾದ ನಮ್ಮ ಪ್ರಚಲಿತ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ, ಅದು ಹೇಗೋ 'ನೀತಿನಿರಪೇಕ್ಷ'ೆಯೂ ಸೇರಿಹೋಗಿರುವುದು ಎಂತಹ ವಿಪರ್ಯಾಸ! ವಿವೇಕಾನಂದರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, "ಈಗ ದೊರೆಯುತ್ತಿರುವ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ನಿಷೇಧಭಾವನೆಯ ಮೇಲೆ ನಿಂತಿದೆ. ಮಗುವನ್ನು ಶಾಲೆಗೆ ಕಳುಹಿಸುವಾಗ ಮೊದಲು ಅದು ಕಲಿಯುವುದೇ 'ನನ್ನ ತಂದೆ ಮೂರ್ಖ' ಎಂಬುದನ್ನು, ಎರಡನೆಯದು ಅವನ ತಾತ ಹುಚ್ಚನೆನ್ನುವುದು, ಮೂರನೆಯದೇ ಗುರುಗಳೆಲ್ಲಾ ಆಷಾಢಭೂತಿಗಳು, ನಾಲ್ಕನೆಯದೇ ಪವಿತ್ರ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳೆಲ್ಲ ಸುಳ್ಳಿನ ಕಂತೆ ಎನ್ನುವುದು. ಅವನಿಗೆ ಹದಿನಾರು ವರುಷ ತುಂಬುವ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಅವನೊಂದು ನಿಷೇಧಭಾವನೆಗಳ ಕಂತೆಯಾಗುವನು. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಐವತ್ತು ವರುಷಗಳ (೧೮೯೫ರಲ್ಲಿ) ಇಂತಹ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಿಂದ ಮೂರು ಪ್ರಾಂತಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ವಿಚಾರಮಾಡುವ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯೂ ಮೂಡಿಬಂದಿಲ್ಲ." ಗುರುಹಿರಿಯರ ಬಗೆಗೆ ಗೌರವ ಬೆಳೆಯದಿದ್ದರೆ, ಅವರು ಹೇಳುವ ಮಾತುಗಳು, ಕಲಿಸುವ ವಿದ್ಯೆಯ ಮೇಲೆ ಆಸಕ್ತಿ, ಆದರ ಹುಟ್ಟೇತೆ? ಔದ್ಯೋಗಿಕ ಕೌಶಲಗಳನ್ನು ಪಡೆಯದ ಸಾವಿರಾರು ಪದವೀಧರರನ್ನು ನಾವೀಗ ತಯಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇವರಲ್ಲಿ ಬಹುಮಂದಿ ಯಾವ ಉದ್ಯೋಗಕ್ಕೂ ಅರ್ಹರಲ್ಲ. ತಂದೆತಾಯಿಯರು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಪರಿಶ್ರಮದ ಬೆಲೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಅರಿವು ಮೂಡಿಸುವುದಿಲ್ಲ; ತಾವು ಅನುಭವಿಸಿದ ಕಷ್ಟ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಬರಬಾರದೆಂದು, ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಮಾಡಿಸದೆ ಮುದ್ದಿನಿಂದ ಬೆಳೆಸುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗಾಗಿ ವಿದ್ಯಾವಂತರು ದೈಹಿಕ ಶ್ರಮ ಪಡಲು ಹಿಂಜರಿಯುತ್ತಾರೆ. ಕೃಷ್ಣೇತ್ರದಲ್ಲಿ ದುಡಿಯಲು ಯಾರೂ ಉಳಿದಿರದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಈಗ ಗ್ರಾಮಾಂತರದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯ.

ಹೀಗಾಗಿ, ಇಂದು ಗುರುಹಿರಿಯರಿಗೆ ಬೆಲೆ ಕೊಡುವಂತೆ, ಶ್ರಮಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ಮಾನ್ಯತೆ ನೀಡುವಂತೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಬೋಧಿಸ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಾಗಿ ಸ್ವಪ್ರತಿಷ್ಠೆ, ಸ್ವಾರ್ಥದ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಹೊಂದಿರುವ ಈಗಿನ ಯುವಪೀಳಿಗೆ ತಮ್ಮ ಸುಖೋಪಭೋಗಕ್ಕೆ ಸಮಾಜವನ್ನೇ ಶೋಷಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಮತ್ತು ಎಂತಹ ಭ್ರಷ್ಟತೆಯ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಇಳಿಯುವುದಕ್ಕೂ ಹೇಸುವುದಿಲ್ಲ. ಕುಟುಂಬ, ಸಮಾಜ, ದೇಶ ಎಂಬ ಪದಗಳು ತಮ್ಮ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಆಗಬಾರದಲ್ಲವೇ? ವಿವೇಕಾನಂದರನ್ನುವಂತೆ, "ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಪರಿಹಾಸ್ಯ ಮಾಡುವ ಹುಡುಗಾಟಿಕೆಯ ರೋಗ ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರಜೀವನದ ರಕ್ತವನ್ನು ಹೊಕ್ಕಿದೆ. ಮೊದಲು ಅದನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ, ಧೀರರಾಗಿ, ಶ್ರದ್ಧಾವಂತರಾಗಿ. ಉಳಿದುದೆಲ್ಲಾ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿಯೇ ಸಿದ್ಧಿಸುವುದು... ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳು ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ನಡೆಸುವ ಮಂಡಲಿಗಳಾಗಿವೆ. ಎಲ್ಲರ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿ ತ್ಯಾಗಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಭಾವನೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ